

Ἐάν ἀμερολήπτως ἐξετάσωμεν τὴν πολιτείαν καὶ τὸν μέχρι τοῦδε πολιτικὸν βίον τοῦ Φερρῦ, πειθόμεθα, ὅτι αὐτὸς μόνος δύναται νὰ σώσῃ τὴν δημοκρατίαν ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ριζοσπαστῶν. Ὁ ἀστὴρ τοῦ πολιτικοῦ τούτου ἡμαυρώθη πολὺ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἤρξατο ὅμως πάλιν, μετὰ τὴν ἐπιβουλὴν τοῦ Ὁβερτέν, νὰ διαλάμπῃ καὶ ἴσως ἐν κρίσειμῳ ὥρᾳ ὁ γαλλικὸς λαὸς ἀναμνησθῇ αὐτοῦ καὶ τὸν ἱκανοποιήσῃ διὰ τὰς πολλὰς κατ' αὐτοῦ γενομένας ἀδικίας. Ὁ Φερρῦ ἐγεννήθη τῷ 1832 ἐν Σαιν-Διέ, τῷ 1851 ἔγινε δικηγόρος ἐν Παρισίοις, τῷ 1865 προσελήφθη ὡς συντάκτης τοῦ „Χρόνου“ καὶ μετὰ τέσσαρα ἔτη ἦτο μέλος τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐν τῇ Βουλῇ. Τῇ 4. Σεπτεμβρίου 1870 ἐξελέγη μέλος τῆς κυβερνήσεως τῆς ἐθνικῆς Ἀσύντου. Τῷ 1871 ἦν μέλος τῆς Ἐθνικοσυνελεύσεως καὶ ἔκτοτε χρονολογεῖται τὸ διπλωματικὸν του στάδιον. Ἀπὸ τοῦ 1872 μέχρι τοῦ 1873 ἦν πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας ἐν Ἀθήναις. Ἀπὸ τοῦ 1876 πάλιν βουλευτὴς, προσελήφθη τῷ 1879 ὑπὸ τοῦ Βαδισκῶνος ὡς ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς παιδείας. Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Φρεῦσιν τῷ 1880 ἐσχμάτισεν ὁ ἴδιος ὑπουργεῖον, ζῆσαν μόνον 14 μῆνας. Τῷ 1882 ἐγένετο πάλιν ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς παιδείας ὑπὸ τὸν Φρεῦσιν. Τῷ 1883 ἐγένετο τὸ δεύτερον πρωθυπουργὸς καὶ ὡς τοιοῦτος ἐργάσθη μέχρι τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1885, ἤτοι δύο ἔτη καὶ δύο μῆνας. Αἱ ἀτυχίαι τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ ἐν Τογκίνῳ ἐπήνεγκον τὴν πτώσιν του, ἔκτοτε δὲ καὶ ἀποκαλεῖται „le Tonkinois“.

Ἐκτὸς τοῦ Φερρῦ καὶ ὁ Φρεῦσιν πολλάκις ὑπηρετήσε τὸν Γρεβὺ ὡς πρωθυπουργός, πάντοτε ὅμως ἐπὶ βραχὺ διάστημα χρόνου (ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου 1879 μέχρι Σεπτεμβρίου 1880, ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1882 μέχρι Αὐγούστου 1882 καὶ ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1886 μέχρι Δεκεμβρίου 1886). Εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον νὰ ὀρίσῃ τις τὴν θέσιν καὶ τὴν ἀπόχρωσιν τοῦ πολιτικοῦ τούτου, διότι ὁ ἀσταθὴς αὐτοῦ χαρακτήρ, αἱ εὐστροφὴ αὐτοῦ ἀρχαὶ ἠραίωναν πολὺ τὰς τάξεις τῶν ὁπαδῶν του. Ἐγεννήθη τῷ 1828 ἐν Foix, κατ' ἀρχὰς δὲ ἦν μηχανικὸς καὶ ἐπόπτης τῶν νοτίων σιδηροδρόμων, ἀπὸ δὲ τοῦ 1862 μέχρι τοῦ 1887 ἐπεχείρησεν, ἐντολῇ τῆς Κυβερνήσεως, ἐπιστημονικὰς περιηγήσεις. Τῷ 1870 διώρισεν αὐτὸν ὁ Γαμβέττας ἀρχηγὸν τοῦ στρατηγείου. Μετὰ τὸν πό-

λεμον ἐπεδόθη εἰς τὴν διπλωματίαν καὶ τῷ 1877 προσελήφθη ὑπὸ τοῦ Δυφῶρ ὡς ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν δημοσίων ἔργων. Ὡς τοιοῦτος ἐπὶ μακρὸν χρόνον διατελέσας, ἐδόθη τὰς βάρσεις τῆς τεραστίας ἀναπτύξεως τῶν γαλλικῶν σιδηροδρόμων καὶ διωρῶν.

Ὁ Φλοκέ, τοῦ ὁποῦ σχεδὸν βεβαία ἦτον ἡ ἐκλογὴ ὡς προέδρου τῆς δημοκρατίας, εἶνε ἀπὸ τοῦ 1885 πρόεδρος τῆς Βουλῆς. Γνωστὸς ἰδίᾳ ἔγινε διὰ τῆς φράσεως ἐκείνης, ἣν ἐξεφώνησεν ἐνώπιον τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου II. ἐπισκεψαμένου τῷ 1867 τοὺς Παρισίους. „Vive la Pologne, Monsieur!“ εἶχεν ἀνακράξει τότε ὁ Φλοκέ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς δικαιοσύνης, τῶρα δὲ μετέβη μετὰ τοῦ Δερουλεδ εἰς τὸν τάφον τοῦ Κάτωφ, μετανοῶν διὰ τὸ νεανικὸν του ἐκεῖνο ἀμάρτημα.

Ὁ διορισμὸς τοῦ Φλουράνς ὡς ὑπουργοῦ παρέχει νέαν ἀπόδειξιν, ὅτι ἐν Γαλλίᾳ ὁλονὲν δυσκολώτερον ἀποβαίνει νὰ εὐρεθῶσιν ἄνδρες ἄξιοι τῆς ὑψηλῆς καὶ σπουδαίας ταύτης θέσεως. Ὅτε ὁ Γοβλὲ τῷ 1886 ἀνέλαβε τὸ πρωθυπουργικὸν ἀξίωμα, δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ πολιτικὸν τινα θέλοντα ν' ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων. Ἦναγκάσθη λοιπὸν νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν τέως ἄγνωστον Αἰμίλιον Φλουράνς, τὰ πράγματα δὲ ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπέδειξαν, ὅτι ἡ ἐκλογὴ δὲν ἦτον ἀνεπιτυχής. Πανταχόθεν ἐπιδοκιμάζεται καὶ ἐπαινέται ἡδη ἡ δεξιότης, μεθ' ἧς ὁ Φλουράνς διατηρεῖ τὰς σχέσεις τῆς Γαλλίας πρὸς τὰς ξένας δυνάμεις. Εἶνε υἱὸς τοῦ ἐν ἔτει 1867 ἀποθανόντος φυσιολόγου Πέτρου Φλουράνς καὶ κατ' ἀρχὰς ἔτρεφε συμπαιδείας μεγάλας πρὸς τὸν Ναπολέοντα. Μετὰ τὸ Σεδάν ὅμως ἔγινε δημοκρατικὸς καὶ προσφιλὴς εἰς τοὺς ριζοσπάστας, διότι ὁ ἀδελφὸς του Γουσταῦος εἶχε συμμετάσχει εἰς τὴν ἐπανάστασιν τῶν Παρισίων. Κατόπιν διορίσθη τμηματάρχης ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς παιδείας καὶ ἀργότερον ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐξωτερικῶν καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς θέσεως ὑπουργός. Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἐπιτυχία δὲν κατέστησεν αὐτὸν ὑπερόπτην, διότι καὶ νῦν, ὅπως πρότερον, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντά του μετὰ τῆς αὐτῆς εὐσυνειδησίας καὶ μετριοφροσύνης, μεθ' ἧς καὶ ἄλλοτε τὰς ὑποθέσεις τοῦ ὑπουργείου τῆς παιδείας.

(ἔπεται συνέχεια.)

1. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΑΦΕΝΤΟΥΛΗΣ. Εξ ἀθηναϊκῆς φωτογραφίας (ἐν σελ. 17).

2. Ο ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ ΚΑΙ Η ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. Κατὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Θ. Βόρες (ἐν σελ. 21).

3. ΕΠΑΥΛΙΣ ΤΣΙΡΙΟ ἐν ΣΑΝ ΡΕΜΟ (ἐν σελ. 25). Ἀπὸ τῆς 2. Νοεμβρίου τοῦ 1887 κατοικεῖ ἐν τῇ ἐπαύλει ταύτῃ ὁ διάδοχος τοῦ γερμανικοῦ θρόνου, σταλεὶς εἰς τὸ εὐκρατον τοῦτο κλίμα ὑπὸ τῶν ἱατρῶν. Ἡ μικρὰ τοῦ Σὰν Ρέμο πόλις ἀπέκτησε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη μεγάλην φήμην κυρίως ἐνεκα τῆς προσφόρου αὐτῆς καὶ πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς ἀνταποκρινομένης θέσεως. Ἡ παλαιὰ πόλις ὑφύεται ζωγραφικῶς ἐπὶ τινος λόφου, ἐν ᾧ ἡ νέα μετὰ τῶν μεγαλο-

πρεπῶν τῆς μεγάρων καὶ ἐπαύλειον ἐξαπλοῦται παρά τὴν ἀκτὴν τῆς θελκτικῆς Λιγουρίας. Ἀνὰ μέσον κήπων ἐκτεταμένων κεῖται εἰς τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τῆς πόλεως ἡ λαμπρὰ ἐπαυλις Τσίριο, χωριζομένη ἀπὸ τῆς ὁδοῦ διὰ κήπου καὶ παρέχουσα λαμπρότατον θέαμα ἀπὸ τῶν παραθύρων τῆς, ὁπόθεν φαίνονται μακρόθεν, ἀμυδρῶς εἰς τὸν ὀρίζοντα ἀναδύουσαι, αἱ κορυφαὶ τῶν ὄρεων τῆς Κορσικῆς. Ἡ ἐπαυλις ἔχει δύο ὀροφὰς καὶ εἶνε ἐκτισμένη κατ' ὁ σύστημα κτιζόνται αἱ κομψότεραι τῶν νεωτέρων ἰταλικῶν ἐπαύλειων. Ἐν τῷ κήπῳ ὑπάρχει οἶκος, ὅπου διατᾶται ἡ ἀκολουθία τοῦ διαδόχου, ὅστις τὴν στιγμὴν ταύτην παριστάνεται ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰκόνι περιπατῶν ἐν τῷ κήπῳ καὶ ἀκολουθούμενος ἐκ σμικρᾶς ἀποστάσεως ὑπὸ τινων μελῶν τῆς ἀκολουθίας του.